

тинна, която намѣрва найвече у Омира и която самъ нарича „приятна простота на древнѣя мѣръ“ Но измамилъ бы са онзи който помисли че Фенелонъ дължи красотѣ на романа си само на Омировата муза. Идеята за нравствената красота относително до възпитаніето на единъ младъ князь, философскитѣ му мнѣнія, примѣритѣ на великодушіето, на търпѣніето, на челолюбіето въ войната, вѣрността въ клетвитѣ, сичкитѣ тѣзи благотворни идеи сж заети отъ Ксенофоновото съчиненіе *Въспитаніето на Кира*; а въ теоритѣ му за устройството на държавата като една челядь блѣсти фантазіята и философіята на Платона; но нека ни са позволи да вѣрваме че Фенелонъ съ украсяването на Омировитѣ мѣи чрезъ мъдростта на Сократа, и съ съчетаніето на честитата онѣзи смѣсь на прелестната поезія съ чистата фалософія и съ челолюбивата политика може да съперническува чрезъ извъщността на туй съединеніе съ славата на изнамѣрването на онуй което заема отъ сѣкый отъ поменѣтитѣ първообразы. Фенелонъ е подпаднѣлъ, може бы, на погрѣшкитѣ на онѣзи които подражи, защото, Телѣмаховитѣ сраженія ако и да иматъ величіето и огъня на сраженіята на Илиада, но Менторъ говори нѣкога толкози на широко колкото и Омировитѣ герои, и нѣкога тънкостиѣ му за общата нравственостъ напомнятъ ни дългитѣ разговори на Въспитаніето на Кира. Ако погледнемъ на Телѣмаха като на вдѣхновеніе на еллинекитѣ Музы, намѣрваме че духътъ на Фенелона дѣйствително заема отъ тѣхъ сила нему чужда, тѣй на примѣръ: стремителността на Софокла са е о-